



DIAMO

OBČASNÍK

ROČNÍK XXIII (XL)

ČÍSLO 2

ÚNOR 2018

Setkání řídicí rady WNU SUP v Praze

Ve dnech 23. a 24. ledna 2018 se v Praze sešla řídicí rada Mezinárodního školicího střediska World Nuclear University – School of Uranium Production. Setkání se zúčastnilo pět členů rady, Jiří Mužák a Marian Böhm za státní podnik DIAMO, Patricia Wieland, ředitelka Světové jaderné univerzity v Londýně, Olga Skorlyakova, projektová manažerka Světové jaderné asociace v Londýně, a Luminita Grancea, analytička Agentury pro jadernou energii při Organizaci pro ekonomickou spolupráci a rozvoj v Paříži. Důvodem setkání bylo projednání zprávy o činnosti WNU SUP za rok 2017 a stanovení plánu pro rok 2018.

Nejvýznamnějšími aktivitami Mezinárodního školicího střediska v roce 2017 byly čtrnáctidenní specializovaný kurz zaměřený na geologii uranových ložisek, technologii těžby a sanaci pro tradičního partnera Čínskou národní uranovou korporaci, čtyřtýdenní kurz zaměřený na geologii a průzkum sedimentárních uranových ložisek a těžbu metodou podzemního vyluhování pro účastníky vyslané Mezinárodní agenturou pro atomovou energii ve Vídni a týdenní kurz jaderné angličtiny pro pracovníky státního podniku DIAMO.

Mezi další mezinárodní aktivity lze řadit i účast v doprovodné podnikatelské misi předsedy Senátu Parlamentu ČR Milana Štěcha do Chile, účast v doprovodné podnikatelské misi předsedy Poslanecké



Účastníci zasedání řídicí rady WNU SUP, zleva: Marian Böhm, Olga Skorlyakova, Luminita Grancea, Vojtěch Vokál, Patricia Wieland, Jiří Mužák



Jiří Wlosok a Jiří Mužák při prezentaci na kongresu v Londýně

sněmovny Parlamentu ČR Jana Hamáčka do Kazachstánu, Uzbekistánu a Tádžikistánu, účast na Týdnu klasifikace zdrojů a surovin Ekonomické komise OSN pro Evropu a 8. zasedání Expertní skupiny pro klasifikaci zdrojů a surovin, které se konalo v sídle OSN v Ženevě. Státní podnik DIAMO také doprovázel ministra průmyslu a obchodu ČR pana Jiřího Havlíčka při pracovní návštěvě Kazachstánu. Mezinárodní školicí středisko se prezentovalo také na 2. světovém kongresu zaměřeném na odstavování jaderných zařízení a nakládání s odpady v Londýně. Aktivně jsme se zúčastnili mezinárodního semináře zaměřeného na nejlepší postupy, bezpečnost a další aspekty produkce uranu metodou podzemního vyluhování pořádaného v Pekingu Mezinárodní agenturou pro atomovou energii a mezinárodního vzdělávacího kurzu zaměřeného na nekonvenční hodnocení zdrojů uranu, klasifikaci a podávání zpráv dle metodiky rámcové

klasifikace OSN se zvláštním důrazem na uran, který se konal v Argentině. Koncem loňského roku měl státní podnik DIAMO své zastoupení i na technologické misi České republiky se zaměřením na těžební průmysl do Chile a na 54. zasedání společné Uranové skupiny OECD/NEA-IAEA.

Řídicí rada při svém jednání ocenila aktivní přístup Mezinárodního školicího střediska a vysoko hodnotila i vzhled a obsah nových internetových stránek státního podniku DIAMO a Mezinárodního školicího střediska. Rada doporučila rozšířit internetové stránky střediska o více jazykových variant a zvážit možnost účasti na mezinárodním sympoziu URAM 2018 ve Vídni a využít nabídky Světové jaderné asociace ke společné propagaci kurzů pořádaných Mezinárodním školicím střediskem a dalších aktivit.

Příští zasedání řídicí rady WNU SUP se bude konat v lednu 2018 v Londýně.

*Ing. Jiří Mužák, Ph.D.
vedoucí odboru mezinárodní spolupráce, ŘSP
vedoucí mezinárodního školicího střediska, ŘSP*



Tréninkový kurz v učebně WNU SUP



Účastníci kurzu na o. z. SULE

Od průzkumu a těžby k sanacím a mimouranové činnosti nejen na Dolní Rožince

Z vyprávění pamětníků...

Ing. Jiří Bělohradský se narodil v roce 1953 v Novém Městě na Moravě. Vystudoval VUT v Brně, fakultu strojní, a po dokončení studia v roce 1978 pracoval nejprve ve Žďárských strojárnách. K uranu nastoupil v roce 1985 a v různých pozicích zde setrval až do roku 2017, kdy odešel do důchodu.

Ing. Jiří Bělohradský



Jak jsem se dostal vůbec k uranu? Nejsem vystudovaný horník, k tomu jsem se dostal oklikou, jsem strojař klasického zaměření na konstrukce strojů. Začínal jsem ve Žďárských strojárnách ve Žďáru nad Sázavou jako konstruktér a projektant. Potom, jak to bývá, kamarádi se sejdou a: „Pojď dělat k nám na uran na Uranový průzkum v Novém Městě, u nás je to lepší,“ a tak dále. Váhal jsem, říkal jsem si: „Z takové krásné firmy odejít někam do podzemí do špinavé práce, jak všichni říkají?“

Rodičům jsem to raději ani neřekl. Nakonec mě tam v roce 1985 přivedl Ing. Lazárek, to je uraňák od školy. Řekl mi: „Musíš ale začít s kabelou přes rameno, jako zámečnick.“ Říkám: „Ježíši, na jak dlouho?“ Přesto jsem nabídku přijal. Abych zůstal ve strojařské branži, chtěl jsem k těžním strojům a k technice. Pro získání přehledu jsem musel nastoupit na šachtu. Má první byla šachta Jasenice. To byla stará průzkumná šachtice č. 32, kde se i těžila uranová ruda a vozila se ke zpracování až do jižních Čech do Mydlovar. Nastoupil jsem tam opravdu na rok s kabelou s „vercajkem“ a musel jsem dělat zámečnicka. Dělal jsem svářečské zkoušky, vlastně jsem prošel činností v podzemí, údržbu u těžních strojů a i u ostatních zařízení. Potom se vedle hloubila nová těžní jáma č. 13 Pucov, takže jsem přešel na hloubení, kde jsem s parťáky dělal i u Hloubického bagru na čelbě, to bylo velice zajímavé a také fyzicky náročné.

Po roce, když jsem se trochu otrkal, když jsem věděl, co ta hornická práce obnáší a jaké tam jsou stroje a zařízení, tak mě Ing. Lazárek, tenkrát jako hlavní inženýr průzkumu, převedl na ředitelství závodu IV do Nového Města do oddělení strojů a energetiky. Tam jsem se konečně dostal i k tomu svému, k té technice, a tam jsem začal zúčastňovat projektantské a strojařské zkušenosti. Objížděl jsem všechny možné lokality, přes západní Čechy, severní Čechy, prostě celý region, kde republikový Uranový průzkum, který měl osm závodů, operoval. Od Rynoltic až po Příbram, Nové Město, Spišskou Novou Ves, všechny tyto regiony jsem poznal, i všechny šachty, všechny vrtné průzkumy. My jsme měli centrum v Novém Městě na Moravě, jako závod IV. Průzkum připravoval lokality pro těžbu. Náplň práce byla velice pestrá. Vrtařské skupiny operovaly po celé republice, až v západních Čechách, měli jsme na starost revize, kontroly, technickou pomoc, takže jsme byli dost na cestách. Člověk potkal v terénu spoustu dobrých lidí, byly to dobré kolektivy, protože se lidé museli spoolehnout jeden na druhého. Byla to jiná doba, nebyly mobilní telefony, takže se muselo občas i improvizovat. A potom kolega, co šéfoval oddělení strojů a energetiky, odešel do Ostravy na uhlí, tak jsem to po něm převzal já. A to už byla zátěž dosti velká. Začaly se hloubit jámy i pro rudné hornictví, pro těžbu různých polymetalických rud, u Nasavrk v Křižanovicích se hloubila velká kruhová jáma, ta se dohloubila, ale potom přišla revoluce, tak se tam už ani nezačalo těžit. Používaly se zajímavé techniky, třeba se začaly zahluňovat jámy na tzv. kudlanky, to nebyly žádné velké hloubicí věže. S těmi kudlankami jsme zažili strastiplné příhody. Kudlanky, to jsou malá těžní zařízení, taková jakoby trojnožka s pojezdem pro kladkový vozík. Na tom jezdil kýbl, těžební okov, který se spouštěl bez vedení do jámy, do toho se fedovala forota a potom se okov vytáhl přes kudlanku ven, vyklopil se a zase znovu. U průzkumu se tohle zařízení hodně využívalo, protože se hloubily je-



Zahluňování na kudlanku

nom šurfy, jámy malých profilů a hloubek. Jak jsem říkal, dělali jsme pro rudné hornictví, dokonce byl jednu dobu takový boom, ke konci 80. let přišly nějaké patenty z Německa – Podzemní technologie čištění vod, a tak jsme pro Lachema Brno prováděli hloubení pro tuto technologii. První jámu jsme hloubili v Blansku, 80 m jáma malého profilu. To se právě hloubilo na tu kudlanku a tam jsem zažil jednu velice nepříjemnou záležitost. Dělal jsem hlavního mechanika na průzkumu, takže pode mne spadala všechna těžní zařízení, a vrátil jsem se jednou z dovolené a už jsem slyšel ode dveří, že doma drnčí telefon. Zvedl jsem ho a hlavní inženýr Ing. Lazárek volal, že je průšvih na Blansku, že se utrhlo lano a že okov spadl na čelbu. V profilu to bylo asi 2,5 metru na 1,5 metru, strašně malé. Tam se vešli dva hlubinaři, okov a čerpadlo a ten okov spadl mezi ty dva hlubinaře a čerpadlo, nikomu se nic vážného nestalo, velké štěstí. Příčina přetržení lana se nezjistila. Byla to příhoda se šťastným koncem. Šetření bylo velké, jako vždy, když něco spadne do jámy. Při strojních činnostech jsem se na štěstí nesetkal s žádným vážným úrazem.

Na průzkumu jsem působil až do roku 1990, kdy byla rapidně omezena uranová těžba, v první řadě končil průzkum, všechno se zavíralo, všechny šachty.

Po revoluci začali lidé odcházet od uranu, takže se sháněli technici pro zbývající funkce doly. Tak jsem dostal nabídku na doly na Rožince, konkrétně na Důl Rožná I (KHB). Začínal jsem znovu na šachtě, protože jsem tady ten revír neznal. Zase zde byly jiné, větší stroje, nechci říct jiná problematika, ale trochu větší dimenze toho prostoru a těch zařízení. Nastoupil jsem jako vedoucí oddělení strojů, měl jsem na starosti horizontální dopravu, čerpání, větrací stanice a těžní stroje. To bylo obrovské množství práce, to jsem na průzkumu nezažil, když byly výluky přes prázdniny, dělalo se hodně práce. Za léta, co jsem byl na šachtě, jsem neznal dovolenou o prázdninách. To se prostě dělaly dva měsíce údržby, rekonstrukce, a to jsme tam prostě museli být. Výjimečně jsme se prostřídali, možná týden, že si člověk odskočil někam, jak se říká, k rybníku, orazit, dovolené potom byly jen v těch jarních nebo zimních měsících. Na Rožince mistři a technický personál chodil většinou na ranní, byly občas nějaké služby, ale když byly výluky, tak to se jelo na tři směny.

Po revoluci jsem se na Rožince otrkal a v roce 1995 jsem ze šachty přešel na ředitelství na oddělení investic, to byla jiná branže, to byla výstavba a tak dále. Tam jsem působil do roku 2000, kdy jsem byl odveden do Ostravy na odstěpný závod, který měl zajišťovat sanaci lagun OSTRAMO. V Ostravě jsem byl sedm let a musel jsem se velmi rychle přizpůsobit úplně jiné problematice. Těch sedm let jsem tam byl ubytovaný. To nebylo na dojíždění. Přes týden jsem byl v Ostravě a na víkend jsem jezdil domů. V Ostravě jsem získal nové zkušenosti. Když byla podepsaná realizační smlouva a začalo se vlastně už s vlastní sanací lagun, tak jsem byl převelen zpátky na Rožinku. Když jsem se vrátil v roce 2007 na Rožinku, spadaly pode mne investice, energetika, doprava a projekce, tam jsem zase zúčastnil zkušenosti z hlediska jednání s vyššími úřady.

Uran byl už léta v útlumu, když to vezmu k dnešnímu datu, tak vlastně dvacet let byl vyhlášen útlum uranového hornictví, konkrétně Rožinky. Příbram skončila, tam to skončilo výstavbou zásobníku plynu, skončily západní Čechy komplet. Prostě hlubinná těžba zůstala jen v Rožince, ale v útlumu. Nejprve se každý rok muselo obnovovat na vládě pokračování v těžbě uranu, ale později mohla být těžba prováděna za podmínek ekonomické výhodnosti, která se musela každoročně dokládat, ale pořád to bylo v útlumu, bylo jasné, že to jednou skončí. Po roce 2000 byly omezené investice. V roce 2008–2009 se dělal velký podzemní průzkum na 24. patře na ověření zásob a s tím souvisely velké investice. Nakupovaly se stroje, prováděly se větší opravy a investovalo se do ražeb a tak dále. Průzkum trval dva roky, ale bohužel nepotvrdil ty očekávané zásoby. Rapidně dolů šla i cena uranu, dnes se cena pohybuje tak nízkou, že ta ekonomika už nevyčází. Byla to taková sinusovka, najednou vylítla, říkali jsme, to je výborné, to se rozjede, ale ve světě šla cena zase dolů a tím pádem se omezily investice i prostředky na rozvoj. Dobré bylo, že Rožinka se v té době chytila toho, že skončily ostatní lokality. Skončily Mydlovary, bylo potřeba tam udělat veliký objem prací na sanacích. Začali jsme vykonávat na Mydlovarech neuranovou činnost – rekultivační práce, výstavbu, zednické profese. Techniku i lidi jsme tedy přesouvali hlavně do Mydlovar a do Příbrami. Tam jsme se chytili a podařilo se nám zajistit práci pro naše lidi a techniku a i pro projekci. Chytili jsme se výstavby čištění důlních vod, dělali jsme velkou čistírnu pro Příbram na jámě č. 19, celou technologii, projektovalo se to na Rožince a realizace celé technologie byla taky od našich lidí. Asi tři roky zpátky se tam dělala dostavba na té technologii a zase od projektů, přes dodávky i montáž, realizace, spuštění, vše jsme obsáhli vlastními lidmi. Obdobné realizace jsme prováděli i na lokalitě Kaňk Kutná Hora. To byly obrovské výzvy. Lidé tady najednou byli schopni dělat něco jiného, než, jak se říká, rubat ten kámen. Je vidět, že řemesla jsou zde opravdu na vysoké úrovni. Dílny jsou vybaveny tak, že jsme schopni dělat nádrže v nerez, tlakové, v plastech, ocelové konstrukce různých druhů a velikostí, všechno. I v současné době operujeme v Příbrami. Investiční akce, které byly v rámci státního podniku DIAMO hlavně na Příbramsku a v západních Čechách, jsme byli schopni tady realizovat tzv. bývalými horníky. Vyučení horníci se v té novodobé historii už nedali sehnat.

Učiliště v Ostravě skončilo, jediné učiliště má Most – Severočeský revír, ale jinak vyučeného horníka prostě už neseženete, dělali jsme tady takové rychlokurzy, zaučovali jsme horníky. Ti kluci prostě přešli do neuranových profesí. Dokázali jsme, že umíme stavět i technologické celky na klíč a na dobré úrovni. Pro kluky bylo nové to, že museli jít „do světa“. Když se dělalo mimo Rožinku, tak prostě ten týden tam museli být. Na víkend jezdili domů, jsou udělané party, prostě se střídají, aby byli také doma.

Co se týče výstavby Podzemního výzkumného pracoviště Bukov pro Správu úložišť radioaktivních odpadů, to je zase vyložené hornická záležitost. Jdete k němu starými chodbami, projdete vstupem a rázem se ocitnete jako v luxusním hotelu. Teď už je vybavené i zařízením, je to velice zajímavé pracoviště, je dobře, že po skončení těžby uranu se přešlo na suchou konzervaci a že ten potenciál, který tu je, se využije pro tyto účely. Jak říkám, úkolem managementu je vždycky sehnat práci pro lidi, to je prvotní, a financování, to je potřeba pro ty dělníky a i pro ostatní zajistit. Proto vlastně bojujeme i o práce na neinvazivních průzkumech, to znamená zpracovávání geologických dat pro budoucí úložiště. Tohle jsou věci, jak se říká, běh na dlouhou trať, než to prostě vše dojde k realizaci. Legislativa je velmi složitá. Ale já to vidím tak, že v České republice nebo i v celé střední Evropě je velice problematické otevírat někde lomy, nebo nějakou těžbu. Je tu velká hustota osídlení, kdekoli kopnete, tak to má někdo, jak se říká, za humny, což nechce.

Když jsem přišel do Ostravy, museli jsme realizovat hodně přípravných prací, staveb, pro zajištění plánované sanace lagun. I zde se už lidé z Rožinky podíleli na uranové činnosti. Od projekčních prací po realizaci. Dříve měl uranový průmysl velikou centrální projekci



Rozšíření ČDV Příbram II

v Ostravě nad Ohří, ještě před revolucí, ta projekce skončila někdy po revoluci. Tam jsme vlastně jezdili, tam se projektovalo vše, co souviselo s činností dolů, protože na Rožince projekce nebyla, tady byla spíše konstrukční kancelář a potom se z toho zbudovala projekce.

Podnik měl výhodu, že měl vlastní projekci, co si naprojektoval, to si také postavil. Nemohli jsme nadávat na nějaké jiné projektanty, většinou to byli naši. Když byl nějaký průšvih, tak jsme si to museli projekčně vyřešit sami.

V posledních letech se v souvislosti s útlumem a s ukončením těžby na Rožince projekce hlavně orientovala na projekty, které byly a jsou potřeba v rámci státního podniku, ale hlavně pro o. z. GEAM. A to je také oblast, která mě hodně bavila, něco navrhnout, řešit a nakonec vidět v praxi zrealizované. Z posledních významnějších staveb, které se tady projektovaly, byly odvodňovací štola a navazující technologie pro eluci ionexu a čištění důlních vod z ložiska Rožná, tj. stavby, které jsou potřebné pro ukončení hlavních činností závodu.

A to jsem se ve svém vzpomínání dostal na konec etapy svého působení při dobývání uranové rudy na ložisku Rožná. Ale další činnost pokračuje a to jsem rád. I teď v důchodu stále sleduji, jak se podniku daří, čím žije. Horničiny je už poskovnu, ale jsou v běhu jiné, velmi zajímavé, aktivity státního podniku DIAMO. Se zájmem budu sledovat, jak se kolegům daří.

Zdař Bůh!

Ing. Jiří Bělohradský (redakčně upraveno)



Ing. Jiří Bělohradský s kolegy z o. z. GEAM při účasti na slavnostním vyvezení posledního vozu uranové rudy z Dolu Rožná I

POSLEDNÍ VŮZ
27.4.2017

ODBORY

ZDE UVEDENÉ MATERIÁLY
VYJADŘUJÍ NÁZORY ODBORÁŘŮ
A NEMUSEJÍ SE SHODOVAT
S NÁZORY REDAKCE

Dne 11. ledna 2018 ve věku 70 let zemřela naše bývalá kolegyně

paní Ludmila Fuchsová.

Pracovní kariéru v uranových dolech zahájila již v roce 1965 v UD Dolní Rožinka. V roce 1988 se s rodinou přestěhovala do České Lípy a nastoupila na podnikové ředitelství UD Hamr, odkud po dvou letech vedly její kroky na Důl Hamr I. Od roku 1996 se věnovala vyplácení rent bývalým zaměstnancům, v čemž pokračovala i v o. z. TÚU až do konce roku 2009, kdy odešla do starobního důchodu. Z Lídy se stala skvělá odbornice nejen na renty, ale i na hornické důchody, a vždy každému, kdo se na ni obrátil, poradila a nikdy nikoho neodmítla.

Žila hlavně pro svoji rodinu a ráda se ve vzpomínkách vracela na Vysočinu, ze které pocházela.

Vzpomínají bývalé kolegyně a kolegové

20 let od ukončení těžby na Dole Fučík

Před 20 lety byla ukončena těžba na Dole Fučík v petřvaldské dílčí pánvi Ostravsko-karvinského revíru, který je ve správě odštěpného závodu ODRA. Petřvaldská dílčí pánve Ostravsko-karvinského revíru je situována mezi zná-

mější ostravskou částí (na západě) a karvinskou částí (na východě) a je rozdělena do čtyř dobývacích prostorů (Radvanice, Petřvald I, Petřvald II a Poruba) o celkové rozloze 46,15 km² na katastrálních územích měst Petřvald, Orlová a Šenov. Geologicky je petřvaldská

dílčí pánve mělkou brachysynklinálou, vymezenou na západě michálkovickou vrásou a na východě orlovskou vrásou. Ze severní a jižní strany je petřvaldská pánve vymezena dětmarovickou a bludovickou vymýtinou. Rozvoj hornické činnosti v 19. století v petřvaldské pánvi ovlivnili nejvíce podnikatelé z hraběcího rodu Larischů, knížecího rodu Salmů a rakouského panovníckého rodu (arcivévoda Albrecht Rakouský). Těžba v petřvaldské dílčí pánvi byla zahájena v roce 1835 a ukončena 28. února 1998 na závodě Fučík 1 (Pokrok). Během 163 let zde bylo vyhloubeno celkem 82 jam a celkem vytěženo cca 207 milionů tun černého uhlí. Nejvyšší těžby bylo dosaženo v roce 1963, kdy bylo vytěženo v rámci 6 důlních závodů (Pokrok, Hedvika, Ludvík, Žofie, Evžen a Václav) celkem 4 181 700 tun uhlí v náročných důlně technických podmínkách ze slojí v ležném až strmém uložení. Během historie dobývání bylo ruční dobývání postupně nahrazováno větším podílem mechanizované těžby dobývacími kombajny a v menší míře uhelnými pluky. Dobývací práce probíhaly v hloubkách až 820 m pod povrchem. Na základě dohledatelných záznamů o ražbách z let 1947 až 1997 lze odhadnout, že v petřvaldské dílčí pánvi bylo vyraženo mezi lety 1835 až 1997 více než 2 tisíce km důlních chodeb a překopů. Nejvyššího celkového prů-

měrného stavu pracovníků 14 331 bylo dosaženo v roce 1965. Nejdelší dobu – 9 let (1970–1979) vykonával funkci ředitele některého z petřvaldských dolů Ing. Jindřich Bilan, CSc. K zajímavostem z historie také patří, že se pracovníci z Dolu Fučík v letech 1971 a 1972 po-

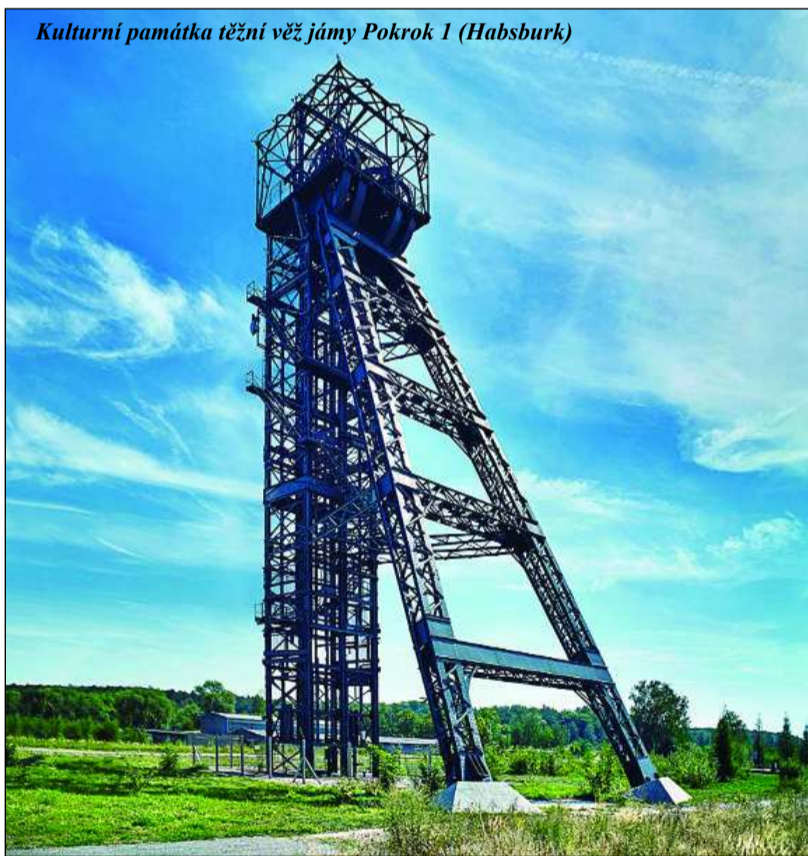
díleli na přípravě a mechanizovaném dobývání černého uhlí ve sloji Pico Dolu Menouna v městě Bechar v Alžírsku. Od konce 80. let 20. století do roku 1998 se postupně 37 pracovníků z dolu Fučík vystřídalo při zavádění posuvné výztuže a dobývacích kombajnů na dolech Minas de Figaredo, s. a., Santiago, Hunosa, s. a., Paulina, MSP, s. a., Pumarabule, Hunosa, s. a., a Samuňo, Hunosa, s. a., všechny v oblasti Asturias v severozápadním Španělsku.

Během existence hornické činnosti

v petřvaldské dílčí pánvi došlo na základě záznamů vedených od roku 1887 celkem k 42 mimořádným událostem (výbuchy a vzplanutí metanu, samovznícení, zápary, požáry, důlní ořesy atd.), při kterých přišlo o život 50 pracovníků.

V současné době je technická likvidace dolu a povrchu v petřvaldské dílčí pánvi dočasně ukončena a bude pokračovat až po ukončení čerpání důlních vod, které je součástí ochrany ložiska černého uhlí v karvinské dílčí pánvi Ostravsko-karvinského revíru. Provozní práce a sanace a rekultivace území dotčeného těžbou zde budou probíhat ještě minimálně 10 let. Hornickou slávu, kromě funkčního areálu Vodní jámy Žofie v Orlové, připomíná také dominantní 45 m vysoká ocelová těžní věž vzpěrového typu, jámy Pokrok 1/1 (původně Habsburk) v Petřvaldě, která je od roku 1997 prohlášena za kulturní památku.

*Ing. Libor Jalůvka, MBA
vedoucí odboru přípravy a realizace
útlumu, o. z. ODRA*



Kulturní památka těžní věž jámy Pokrok 1 (Habsburk)



Vodní jáma Žofie v Orlové

Vyhlašuje se 6. ročník

halového fotbalového turnaje o pohár ředitele o. z. TÚU

ZOO o. z. TÚU vypisuje již 6. ročník turnaje v sálové kopané, který se uskuteční v sobotu 17. února 2018 od 8.30 hodin opět ve sportovní hale ve Stráži pod Ralskem.

Kdo letos vyzve loňského vítěze, tým TORNÁDO CHŮ, a převezme putovní pohár z rukou ředitele o. z. TÚU Ing. Tomáše Rychtaříka?

Zájemci o účast se mohou hlásit do 9. února 2018 na tel. 602 408 822

(pouze při směnách A a B).

Čeněk Holý a Vilém Válek, ZOO o. z. TÚU



Pozvánka na střelecký závod

Putovní pohár ředitele o. z. TÚU Ing. Tomáše Rychtaříka 4. ročník

Disciplína: velkorážní puška (7,62x39) a služební pistole nebo revolver, obě disciplíny 5+20

zbrojní průkaz není podmínkou (zbraň si bude možné zapůjčit na střelnici)

Místo konání: střelnice ve Skalici u České Lípy

Termín konání: sobota 17. března 2018 od 9:00 hodin

Finanční náročnost: 100 Kč startovné (úhrada za občerstvení) - platba při přihlášení, střelivo buď vlastní (do vlastních zbraní), nebo bude možné zakoupit na střelnici za 300 Kč (do zbraní zapůjčených)

Přihlášení: do 10. března 2018 u Ing. Pavla Vargy, budova AB A, 2. patro, mobil 606 423 363



Předání světla svaté Barbory

Poslední spolkovou akcí v roce 2017 bylo Předání světla svaté Barbory v Měděnci. Začátek slavnosti byl v sobotu 9. prosince 2017 od 17 hod. Před polednem vyjždíme. Pohodová cesta rychle utíká, projíždíme Litoměřice, Lovosice, Most a konečně i Chomutov. Když vyjždíme do hor, začíná sněžit ještě shora dolů, to neplatí na hřebenech, tady sněží vodorovně. Na silnici, kterou před námi projeli cestáři, se okamžitě tvoří sněhové jazyky. Jedeme na dvojku, případně na trojku!

Když jsme zastavili u restaurace v Měděnci, tak si řidiči Helmut a Míra zhluboka oddychli. Poté, co jsme se ubytovali, oblékli si uniformy a přivítali se s kamarády, tak jsme v nárazech větru, kdy nám černé peří fedrušů vlálo jako hejno havranů, přešli do místního kostela. Na měděneckém kostele je stejně jako na spoustě kostelů v pohraničí vidět sedmdesátiletý nezáměr o církevní kulturní památky. Po roce 1989 se na

předvedli členové dětského souboru při mosteckém divadle „Had v cirkuse“. Poté vystoupilo komorní trio Piacere. Na závěr předala svatá Barbora zájemcům světlo, které si odnesli v různých kahanecích a lampách. Z kostela jsme si odnesli i měděnecké třešňové větvičky „barborky“. Hornická zábava pokračovala do pozdních nočních hodin u Ivana v restauraci. Ráno jsme se probudili do nádherného slunečného dne. Příjemnou cestou domů se nám honily hlavou vzpomínky na hornický rok 2017...

Kde jsme vlastně byli v roce 2017? Na 10. setkání hornických měst a obcí Slovenska v Nové Bani, na 21. setkání českých hornických měst a obcí v Chomutově, na hornické pouti v Sokolově, na 128. skoku přes kůži v Mostě, na konziliu SHHS v Rudolfově, na prvomájovém výletě v Jirkově, Červeném Hrádku, Měděnci a Kovářské, na jarní vycházce na Slunečné a ve Skalici, na vycházkách

sklepů ve staré štole ve slovenském Pukanci. Do Dolu Jeroným v zaniklém středověkém městě Čistá. Na 13. patro Dolu Svornost v Jáchymově. Do chodbic na Dole ČSA v Komořanech u Mostu a do Západní jeskyně na Velkém Vápenném. Co jsme organizovali? První hornický ples ve Stráži pod Ralskem, Třetí prvomájový zájezd pro širokou veřejnost, tentokrát do středního Krušnohoří, Čtvrtý adventní koncert v kostele svatého Zikmunda ve Stráži, kde vystoupil špičkový ansámbl „stará hudební akademie“, který k nám přijel z Bádenska-Württemberska. Konečně pro nás nejdůležitější akcí bylo pořádání valné hromady Sdružení hornických a hutnických spolků České republiky! To vše jsme si připomněli rovněž na první akci roku 2018, na výroční spolkové schůzi, kde se sešla téměř celá členská základna spolku. Sem nás přišel pozdravit i ředitel s. p. DIAMO, který vyslovil

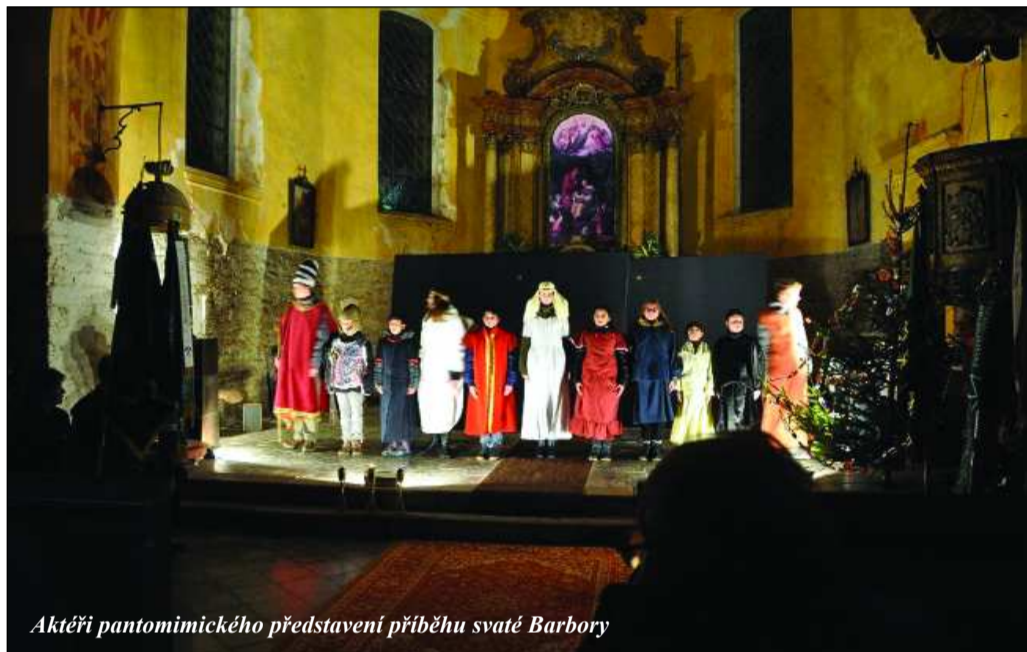
uznání naší činnosti a popřál mnoho úspěchů do budoucna. Předseda zhodnotil loňský úspěšný rok a nastínil plán činnosti spolku na rok 2018. K dobré náladě přispěli i naši kamarádi „Trio DIAMO“, kteří zahráli, a my s nimi zazpívali spoustu krásných, především hornických písní! Závěrem zvu čtenáři na druhý

hornický ples ve Stráži pod Ralskem, který proběhne 24. února 2018, a na čtvrtý prvomájový výlet, letos na Kladsko (bližší informace na mobilu 721 348 050, p. Miroslav Janošek).

Za Hornicko-historický spolek pod Ralskem
Miroslav Janošek



Členové HHS pod Ralskem



Aktéři pantomimického představení příběhu svaté Barbory



Z představení...

šťěstí tak jako u nás ve Stráži pod Ralskem i měděnecký kostel postupně opravuje, ale především se opět stává místem setkávání. Když jsme se usadili do lavic, tak nás přivítali předseda místního spolku spolu s paní starostkou Měděnce. Následovalo pantomimické představení příběhu svaté Barbory, které

s Geoparkem Ralsko do Solvayova lomu u Křižan a dále z jitravského sedla kolem skály Havran do lomu na Velkém Vápenném. Kam jsme ferali? Do podzemí pískovcového lomu ve Skalici, kde se točily pohádky „Z pekla štěstí“ a „Peklo s princeznou“. Do jirkovského podzemí a do štoly „Země zaslíbená“. Do vinných

HORNICKÉ MUZEUM
PŘÍBRAM

www.muzeum-pribram.cz

17. 2. 2018	Masopust v Hornickém muzeu Příbram a ve Skanzenu Vysoký Chlumec
24. 3. - 25. 3. a 29. 3. - 1. 4. 2018	Velikonoce v hornickém domku
29. 3. - 1. 4. 2018	Velikonoce ve Skanzenu Vysoký Chlumec
12. 5. 2018	Připomínka bitvy u Slivce
8. 7. 2018	Hornická Prokopská pout
28. 7. 2018	Den řemesel ve Skanzenu Vysoký Chlumec
7. 12. 2018 - 6. 1. 2019	Příbramské betlémy
15. 12. - 16. 12. 2018	Vánoce v hornickém domku
15. 12. - 16. 12. 2018	Štědrovečerní slicha v Prokopské štole

SKANZEN
VYSOKÝ CHLUMEC



Hornický spolek ze Stříbra na Pražském hradě

Hornický spolek ze Stříbra na Pražském hradě

V úterý 9. ledna 2018 se členové Hornického spolku ze Stříbra spolu se členy ostatních hornických spolků zúčastnili na pozvání prezidenta republiky Miloše Zemana a jeho paní Ivany společenského setkání u příležitosti slavnostního zahájení oslav 100 let republiky a 25. výročí vzniku České republiky ve Španělském sále a Rudolfově galerii Pražského hradu. Úvodem promluvil slovenský premiér Robert Fico, poté náš prezident Miloš Zeman. Akce se zúčastnilo cca 1 500 pozva-

ných hostů. Slavnostní uniformy byly vidět na každém kroku (hornické, vojenské, policejní, městské policie). Mezi pozvanými bylo mnoho významných hostů, od ministrů vlády počínaje. Poté následovala již neoficiální volná část večera. Praha se pyšní jedním primátem, a to, že Pražský hrad je největší hradní komplex na světě. Je to připomínka tisícileté české historie. Stojí za to si ho prohlédnout.

Karel Neuberger, MBA
Hornicko-historický spolek Stříbro

DIAMO

Podnikový občasník s. p. DIAMO Stráž pod Ralskem. Vydává vedení s. p. Vychází zpravidla jednou v měsíci. Adresa redakce: DIAMO, státní podnik, Máchova 201, 471 27 Stráž pod Ralskem
Redakce: Ing. Gabriela Úradníková
e-mail: uradnikova@diamo.cz, tel.: 487 892 007

Propagace a komunikace:
e-mail: press@diamo.cz, tel.: 487 892 077

Sazba: PANTYPE, s. r. o., Liberec
Tisk: GEOPRINT Liberec
Pro vnitřní potřebu s. p. DIAMO
Texty: redakce DIAMO, není-li uvedeno jinak